

Atzīstot Visuma Dievu un Viņa radīto pasauli, var pieslēgties Visuma informatīvajam laukam un saņemt precīzu informāciju, arī vēsturisku. Sāksim domāt Visuma kategorijās!

Īss antizinātnisks Pasaules vēstures apskats loģiski domājošiem cilvēkiem

Vēsture ir spēcīgs politisks, ekonomisks, ideoloģisks un reliģisks ierocis, ko pārsvarā izmanto iekarotāji.

Dominējošie zinātnieki noliedz Visuma Dievu, bet pacieš Bībeles Vecās derības „To Kungu” un viņa darbus. (Skat. I Mozus grāmatu.)

Viņi noliedz kardinālo, ar Visuma spēkiem veikto Zemes pārkārtošanu un atjaunošanu, kas notika pirms ~12 tūkst. gadu, kurai katastrofas un grēku plūdu jēdziens neder.

Dominējošie zinātnieki noliedz Atlantīdas pastāvēšanu, prasot pierādījumus, kaut gan par šīs salas – kontinenta pastāvēšanu ir sarakstīts ap 5000 grāmatu. Vai tas nav pierādījums?

Par Zemes dzīvās Dabas pamatu zinātnieki pieņēmuši Darvina evolūcijas „teoriju”, kurai nav ne kripatiņas pierādījumu un kura praktiski ir tīrais absurds.

Dominējošie zinātnieki uz šī absurda pamata ir noteikuši Zemes vecumu – 4,5 miljardi gadu –, kam ir nulle pierādījumu, un šim pieņēmumam pielāgojuši visu Zemes ģeoloģiju un citas zinātnes. Absurds augstākajā pakāpē!

Ja Zeme būtu 4,5 miljardu gadu veca, kā uzskata oficiālā zinātne, tad tā būtu jau sasalusi ragā, jo Visumā valda ļoti zemas temperatūras.

Manā skatījumā, Zeme ir vairākus miljonus gadu veca.

Zinātnieki praktiski noliedz agrāku augsti attīstītu civilizāciju pastāvēšanu, kaut gan muzeju noliktavas ir pārblīvētas ar artefaktiem.

Akadēmiskie zinātnieki praktiski arī noliedz leģendu, dainu, teiku, pasaku informatīvo nozīmi vēstures izpētē, kaut gan šīs no paaudzes paaudzē mutiski saglabātās garamantas ir lielā mērā patiesas. Vienīgi jāņem vērā, ka grūti noteikt mutiski saglabāto garamantu vecumu.

Pierakstīto „kultūras nesēji” centās iznīcināt. Sevišķi daudz seno rakstu darbu iznīcināja kristieši un komunisti, kas zvērīgo inkvizīciju jomā un veidos bija līdzīgi. Raksturīgs piemērs ir etrusku rakstu pieminēto „pazušana”.

Skumīgi, ka no daudzām zinātnes nozarēm vēsture ir viena no melīgākām, ko pārsvarā sarakstījuši skribenti iekarotāju varu uzdevumā, izceļot uzvarētājus un pazemojot, nomelnojojot uzveiktos.

Kādi te var būt fakti un pierādījumi, ja viss apgriezts ar kājām gaisā? Vēsturi bez rūpīgas analīzes un izvērtējuma nevar uzskatīt par patiesu un lietot kā mācību vielu skolniekiem un studentiem.

Par spīti dominējošo vēsturnieku noliegumam vai ignorancei, Atlantīda pastāvēja vēl pirms ~12 tūkst. gadu. Proti, līdz visas Zemes pārkārtošanai ar Visuma spēkiem, kad ar apmēram

astoņu lielu meteorītu un asteroīdu palīdzību par 23–24 grādiem tika mainīts Zemes ass virziens un Zemes klimatiskās joslas pārvirzītas par 2–3 tūkst. kilometru uz dienvidiem. Līdz ar to radās Zemes gadalaiki, kusa vecie apledojumi, veidojās jauni. Radās nafta, gāze, akmeņogles un daudzi citi izrakteņi. Augsta spiediena un temperatūru rezultātā radās jauni izrakteņi, arī dzintars, dimanti. Citi tika pārveidoti.

Dienvidpols, kur agrāk bija mērens klimats, auga lieli meži, pakāpeniski apledoja.

Atlantīdas vēsture ir pamatīgi apzagta. Liela daļa nobēdzināto materiālu guļ muzeju un Vatikāna pagrabos. It īpaši dažādas rakstiskās liecības. Bet mutiskās tiek apsmietas kā blēņas vai ignorētas.

Mūsdienu dominējošie vēsturnieki, arheologi brēc pēc pierādījumiem, bet paši bradā pa pierādījumu kalniem, ar ko pieblīvēti muzeju pagrabi. Drīz ar modernās meklēšanas tehnikas attīstību šie artefaktu pierādījumu kalni apraks pašus brēcējus.

Tie nedaudzie vēsturnieki, arheologi un citi zinātnieki, kas nenoliedz kādreizējo Atlantīdas pastāvēšanu, nevar vienoties, kur īsti Atlantīda atradās.

Diezgan droši var apgalvot, ka Atlantijas okeānā, bet praktiski – visā pasaulē. Jo Atlantīdai bija daudz atzaru – apmetņu, „koloniju” Ziemeļāfrikā, t.sk. Senā Ēģipte, daudzviet Vidusjūras baseinā (Balkānos pelasgu, Mazāzijā hetu valstis), Vidusjūras-Melnās jūras šauruma krastos (Trojas iedzīmtie īlieši pirmsahaju periodā – vēlākie etruski), Melnās, Kaspijas, Baltijas jūru krastos, Zaļajās salās (senīri, skoti), Divupē (Šumeras pirmiedzīvotāji ārieši), senajā Sindijā (tag. Indija), Persijā un Persijas līča krastos (Elama), Sibīrijā (Obas baseina seļkupi), vairākās Klusā un Indijas okeānu salās, daudzviet Ziemeļ-, Vidus- un Dienvidamerikā, Austrālijā. Iespējams, arī Antarktīdā, kas tagad klāta ar ledājiem. Praktiski visur, kur celtas monumentālas būves un skulptūras, kuras atrodamas uz zemes, bet pārsvarā – zem ūdens.

Lielajā Zemes pārkārtošanā daudzas salas, kā arī kontinentu malas pazuda zem ūdens, citas salas iznira no dzelmes, jo Zemes garoza ir salīdzinoši plāna.

Atlantiem bija augstas zināšanas, ierīces un instrumenti, ar kuru palīdzību varēja pārvarēt materiālu pretestību un Zemes gravitācijas spēku. Tad cilvēki cietas klintis grieza kā mīkstu sviestu un viegli pārvietoja desmitiem un simtiem tonnu smagus klinšu blukus. Tāpēc arī visur tika būvētas pīramīdas, monumenti, ostu būves u. c. pašlaik apbrīnojami objekti.

Šīs zināšanas un prasmes līdz ar Atlantīdas salu – kontinentu lielāko tiesu aizgāja nebūtībā. Iespējams, tāpēc, ka atlanti bija rupji pārkāpuši Visuma likumus. Teorētiski šīs augstās Visuma zināšanas nākotnē varētu apgūt, bet mūsdienu cilvēku sabiedrībai tās dot rokās ir bīstami.

Kas apdzīvoja Atlantīdu? Spriežot pēc teikām un leģendām, uz kurām pamatojas arī Platons, – liela auguma cilvēki gaišiem matiem, gaišu ādas krāsu, zilām acīm. Tā tiek raksturoti atlanti, Gara gaismas nesēji pasaulē. Vīrieši – bārdaini. Baltā rase. Balti ir viņu pēcteči. Diemžēl, tagad stipri sajaukti ar citu rasu cilvēkiem, arī „tā Kunga” taisītiem.

Šie Gara gaismas nesēji pasaulē, kā vēsta daudzu tautu leģendas, gandrīz vienmēr ieradušies no jūras, iznākuši no ūdens un, savu darbu paveikuši, arī pazuduši jūrā vai debesīs.

Tas nozīmē, ka senajos Atlantīdas laikos galvenie pārvietošanās ceļi bija ūdeņi un gaiss. Arī daudzās ostu būves ir tam liecinieces. Nelielu attālumu pārvarēšanai izmantoja arī sauszemes „tiltus”.

Tas ir arī loģiski. Dzīvojot Krievijas Tālajos Austrumos, pats pārbaudīju, ka neskartā taigā, kas ar pārtiku ir ļoti nabadzīga, vidēji dienā var noiet tikai kādus 3 kilometrus.

Senos laikos cilvēki acīm redzot bija daudz drosmīgāki, izturīgāki, prasmīgāki. Prata būvēt laivas, plostus, kuģus. Kā tagad izpētīts, viņu rīcībā bija precīzas kartes. Viņi lieliski orientējās arī pēc zvaigznēm un dabas parādībām, kā tagad putni un dzīvnieki, okeānos ilgstoši iztika ar to ūdeņos noķerto dzīvo radību, arī slāpes remdēja tāpat, jo tā ir bez sāls. To labi pierādīja norvēģu pētnieks Tūrs Heijerdāls.

Ļoti zīmīgi ir atlantu un viņu pēcteču baltu-āriešu apbedījumi visā pasaulē ar sarkanā okera iekaisījumu kapā, kur aizgājēji guldīti uz sāniem embrija stāvoklī, vīrieši ar galvu uz austrumiem, sievietes – uz rietumiem. Embrija stāvoklis un sarkanais okers simbolizē pārdzimšanu. Tādi apbedījumi atrasti visos kontinentos.

Diemžēl tagad pēc dominējošo vēsturnieku, arheologu un citu zinātnieku gribas, pārsvarā „tā Kunga taisīto”, tie tiek noklusēti, jo pēc šādiem apbedījumiem viegli var noteikt rases piederību, tās izplatību, rakstu pieminekļu piederību, lielā mērā – arī dzīvesveidu. Vispār civilizācijas pakāpi. Nav jābrīnās arī par to, ka pasaulē šobrīd „nav modē” fiziskās antropoloģijas zinātne, pamatojot to ar rasismu. Šāda noliedzīga attieksme pret veselu zinātnes nozari – tas ir barbarisms.

Mūsu „modernajā laikmetā” atdzimušas un no jauna tiek laistas darbā tumšo viduslaiku (lasi: kristiešu inkvizitoru) metodes, kad viss, kas viņiem nederēja, tika noslēpts Vatikāna pagrabos vai iznīcināts – cilvēki, rakstu darbi, artefakti, apbedījumi, arī daudzu varenu celtnu paliekas. Diemžēl, tas viss turpinās arī mūsdienās.

Pie seno rakstu atšifrēšanas ir nodarbināti galvenokārt tie, kam šajā jomā nav ne kādu dotību, ne zināšanu. Un tā nav atšifrēts ne senais Balkānu pelasgu (Mīnoja senkultūra) piktogrāfiskais raksts, ne elamiešu, ne Harapas iedzīvotāju rakstu zīmes.

Bet – Dieva brīnums! – vēstures inkvizitori visu nespēj iznīcināt! Jo vairāk viņi iznīcina, jo vairāk artefaktu iznirst no zemes dziļēm un ūdeņu dzelmēm. Tie ir mēmi pagātnes liecinieki.

Der zināt, ka pastāv Visuma informatīvais lauks jeb, mūsdienu līdzībās runājot, Visuma milzu „dators”, kurā ir precīza Visuma, arī Zemes informācija. Tikai šim „datoram” jāprot pieslēgties un, protams, jāprot „lasīt”. Tur ir arī informācija, kā labā, tā sliktā, par katru Zemes cilvēku, sava veida „kartotēka”. Un par visu katram šajā un nākamajās dzīvēs būs jāatskaitās.

Diemžēl dominējošie kabinetu zinātnieki, sēžot pilsētu māju ērtajos krēslos, diez vai ir naktīs pamatīgi papētījuši debesis, kur skaidri redzama Visuma uzbūve, kas ir bezgalīgs. Visums ir prātīgi iekārtots un apsaimniekots. Zeme kā maza Visuma sastāvdaļa nav izņēmums.

Pagaidām ir zināms, ka saprātīgas domas enerģijas stars pārvar Visuma tāles dažās sekundēs un dod uz jautājumiem momentānu atbildi.

Laiks sākt domāt plašāk. „Akmens laikmeti” ir beigušies, kaut tādi ir bijuši nosacīti. Pareizi būtu teikt – krama laikmets, jo visi izturīgie darba un kaujas rīki ar asām griezējšķautnēm pārsvarā tika gatavoti no krama.

Ir tā, ka informatīvā ziņā neko nevar ne noslēpt, ne iznīcināt. Tā Visuma Dievs ar saviem palīgiem ir iekārtojis Visumu un arī Zemi. Zemes civilizācijas viņņveidīgi nāk un aiziet. Katras civilizācijas norietā daudz cilvēku un viņu saražoto vērtību iet bojā. Paliek un izdzīvo dzīvotspējīgie un nezūdošās, pārsvarā garīgās vērtības.

Tā arī pēc lielās Zemes pārkārtošanas pirms 12 tūkst. gadiem palikušie atlanti, atrauti no savas pamatbāzes Atlantū salā – kontinentā, pamazām zaudēja savas augstās tehnoloģijas, ierīces, darbarīkus, pakāpeniski pārgāja uz primitīvāku dzīves veidu. Kā saka un raksta zinātnieki – uz akmens laikmetu.

Tā notika Zemes attīrīšanās no tai kaitīgiem cilvēkiem, viņu ražojumiem, kā arī no savu laiku nodzīvojušiem augiem un dzīvniekiem.

Palikušajiem, izdzīvojušajiem cilvēkiem Visuma Dievs atsūtīja „akmeņu lietu” – meteorītus, kuri, ejot cauri Visumam, bagātinājās ar kramskābi un uz Zemes nokrita jau kā noapaļoti krama gabali, kas viegli šķēlās un noderēja dažādu darbarīku izgatavošanai. Tā iestājās krama laikmets.

Zemes pārkārtošana ar Visuma spēkiem pirms 12 tūkst. gadiem jāuzskata par Jaunas Zemes ēras sākumu. Pašreizējā „mūsu ēra”, kas nosacīti pieņemta pēc Jēzus Kristus dzimšanas vai krustā sišanas, ir nebūtiska. Zemes dzīvē ļoti sīks notikums, sastikēts pēc Bībeles pasakām.

Zemes pārkārtošanas laikā notika arī Zemes garozas krokošana ar Visuma spēkiem. Krokoja tos apgabalus, kas ilgstoši bija bijuši zem ledājiem, kā arī tos bagātināja ar dažādiem minerāliem, tai skaitā laukakmeņiem, kas, ar sprādzienu pacelti atmosfērā, nokrita uz zemes daļēji noapaļoti. Tālāko noapaļošanu veica vējš un ūdeņi.

Zemes ģeoloģisko pētīšanu jāsāk ar hipotēzi (loģisku pieņēmumu), ko jāpārbauda ar Visuma informatīvā lauka informāciju.

Paliek neatbildēts jautājums – vai pildīsim Visuma Dieva gribu un likumus un dzīvosim tālāk, vai arī tos un Viņa visaptverošo Vadību ignorēsim un iesim bojā, kā tas bija pirms 12 tūkst. gadu?

Dieva Zeme kā dzīva būtne grib attīrīties no visa veida sārņiem, arī no Viņa patiesības ignorantiem.